

3.

Ia tihi gaj! . . . Med listjem rahel smeh
in čar blestečih grudi v mesečini,
kot bajka o nekdanjih davnih dneh,
kot z večnosti prebujeni spomini . . .

Da bil bi najin grob v teh svetih tleh!
Ko trosila bi Vesna po dolini
dehtečih rož, o tvojih vstal očeh
bi v mrtvem srcu sen in v mesečini

bi senci stali dve pod hrastom tem
in zrli zopet zvezde bi blesteče
in strinjali bi v strasten se objem

in sanjali razkošja sveto slast
in k nebu dvigali roké hlepeče
in v temno zemlje ginili oblast . . .

Vojeslav Molè-Spitignjev.

Buddha.

Naprej, naprej! Ne misli! Le naprej!
Ne izprašuj, ne glej, stopinj ne šteje,
korakaj tih z drhtečimi koleno,
ne išči cest in mest, ne išči mej!

Zapri srce željám, zapri oči,
slep hodi pota, ki jim cilja ni:
kdovekedaj je pal v brezdanje morje, —
da si počiješ, cilja treba ni!

Kjerkoli padeš, tja si bil poslan;
tam lezi v travo, pljuni v zadnji dan
in se potopi v vekovečno temo
in v konec koncev, v božji samostan.

Vladimir Levstik.